

NEWSLETTER

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Editorial

Jiří Weigl: Covidová cesta k inflaci a socialismu

Otázka IVK: Jak vidíte budoucnost českého školství po skončení lockdownů?

Václav Klaus: Chceme zase normálně žít

Recenze: Paul Schreyer – Kronika ohlášené krize

Covidová cesta k inflaci a socialismu

Jiří Weigl
výkonný ředitel IVK

Covidová krize už trvá téměř rok a zasáhla nejenom zdravotní stav lidí a fungování zdravotnických systémů. Stala se katalyzátorem změn v ekonomice i společnosti, které směřují k daleko zásadnější proměně našeho světa, než si je většina z nás ochotná připustit.

Před rokem byli obyvatelé téměř všech zemí na naší planetě zaskočeni přístupem, který jejich vlády unisono zaujaly k před několika měsíci se vynořivší epidemii nového koronaviru v daleké čínské provincii Chu-pej. Během několika týdnů byl prakticky ve všech státech světa bez ohledu na jejich politické zřízení a společenské tradice přijat zcela bezprecedentní jednotný přístup k řízení společnosti ohrožené neznámou epidemií.

Zdroje a možnosti lidské společnosti byly vždy omezené a pro lidstvo bylo proto základním imperativem zajistit přežití a reprodukci společnosti.

Tento přístup vychází z premisy, že život každého jednotlivce má pro společnost absolutní hodnotu a jeho záchraně musí být podřízeno úplně všechno. To je v dějinách lidské společnosti zásadní novum, neboť žádná lidská společnost k jednotlivci v situaci svého ohrožení takto nikdy nepřistupovala. Naopak, smrt člověka bývala chápána až donedávna jako přirozená součást života, jako jeho nevyhnutelné zakončení, které k normalitě světa patří. Zdroje a možnosti lidské společnosti byly vždy omezené a pro lidstvo bylo proto základním imperativem zajistit přežití a reprodukci společnosti, chránit její mladou generaci a produktivní síly. Život jednotlivce absolutní hodnotou nikdy nebyl, každá lidská společnost si až dosud stanovovala morální právo požadovat od svých příslušníků i obětí nejvyšší, pokud šlo o přežití celku, jeho záchranu či obranu.

To dnes jakoby neplatí. Vlády a společenské autority se tváří, že společnost každému

svému členovi zajišťuje stejný přístup k maximální lékařské péči a hlavní katastrofou, která nám prý hrozí, je situace, kdy by lékaři museli volit, komu se špičkové péče má dostat a komu ne.

To je však absolutní manipulace, toto dilema musejí lékaři řešit neustále a dosud tak vždy činili a činí. Žádná existující společnost na světě není schopna zajistit dostupnost špičkové zdravotní péče pro veškerou svou populaci a není pravdou, že polymorbidní příslušníci nejstarší generace mají u nás či kdekoli jinde na světě plošně k této maximální péči masově volný přístup. Ani nejbohatší země si nic takového nemohou dovolit.

V případě covidové krize však vytvářejí oficiální místa i média falešný dojem, že stát takovou povinnost má a celá společnost má kategorickou morální povinnost státu za cenu jakýchkoliv obětí umožnit zachránit každý lidský život, nebo se o to alespoň pokusit.

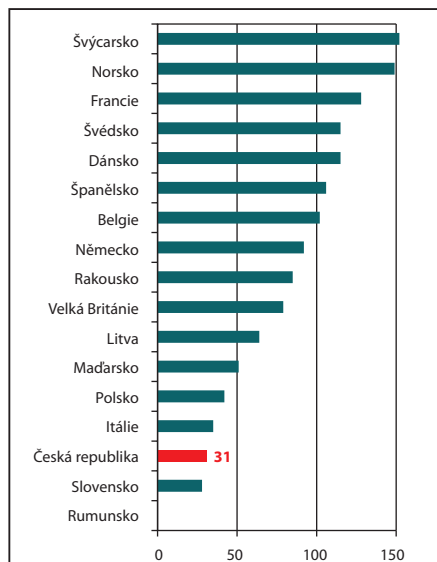
Proti této lživé moralistní manipulativní demagogii zneužívající humanistické a křes-

EDITORIAL

Škola byla až donedávna místem, kde se dětem z různého prostředí dostávalo víceméně stejného přístupu. Ať už byly jejich domácí poměry uspořádané, či neuspořádané, ať už byly finančně i jinak zabezpečené dobře, či nikoli, škola tyto rozdíly do značné míry smazávala, byť pochopitelně ne úplně. Po usednutí do školní lavice se dětem dostávalo rovného přístupu k základnímu vzdělání bez ohledu na jejich rodinné zázemí. Že to tak má být, že poskytnutí této základní startovní pozice pro život, je veřejným zájmem se shodovala levice s pravíci, konzervativci a liberálové, nebyl v tom rozpor. To vše po roce, kdy je prezenční výuka prakticky suspendována, jakoby už neplatí. Paragrafy zákona o povinné školní docházce, svou podstatou vlastně jedny z nejsociálnějších norem, nejsou prakticky naplňovány (viz graf měsíce). Nůžky mezi dětmi se za ten rok rozevřely, což se neobejde bez společných dopadů. Myslí si to řada respondentů, kteří odpovídali na anketní otázku o budoucnosti českého školství po skončení lockdownů.

BŘEZNOVÝ GRAF IVK

**Počet dnů,
kdy byly školy plně otevřené**

Pozn.: Data za období od 11. března 2020 do 2. února 2021
Pramen: UNESCO, UNICEF, 2021

Institut Václava Klause o.p.s.

Šárecká 29
160 00 Praha 6
e-mail: office@institutvk.cz
www.institutvk.cz

IVK – Newsletter
Institutu Václava Klause
Registrace MK ČR E 11024
Periodicita: měsíčník
Datum vydání: 31. 3. 2021

(Pokračování ze strany 1)

O důsledcích nejen obřích rozpočtových deficitů se v úvodním textu rozepisuje Jiří Weigl. „Inflace je v této situaci nevyhnutelnou budoucností, která jediná může redukovat zadlužení a obnovit rovnováhu na úkor úspor obyvatelstva. Bylo tomu tak vždy v přelomových dobách a dobře víme z historie, že žádný nadměrný válečný vládní dluh nebyl nikdy neinflačně splacen.“

V závěru si pak přečtěte recenzi Václava Klause na knihu *Kronika ohlášené krize* německého publicisty Paula Schreyera. Inspirativní četba a klidné jarní dny.

Filip Šebesta

řanské tradice je velmi obtížné či zcela nemožné se v éře politické korektnosti otevřeně postavit.

Kategorický imperativ pomáhat i za cenu sebezničení a rozvratu vlastní společnosti a ohrožení její budoucnosti byl vládami i mezinárodními organizacemi prosazován jako jedině možný.

Je příznačné, že stejná logika a stejné morální vydírání společnosti byly použity i v případě masové migrace. Kategorický imperativ pomáhat – tentokrát masám stěhujících se migrantů – i za cenu sebezničení a rozvratu vlastní společnosti a ohrožení její budoucnosti byl vládami i mezinárodními organizacemi prosazován jako jedině možný. Nic nevádí, že žádný stát takto – jak vůči migrantům, tak v případě epidemie – v historii nikdy nepostupoval a vždy dosud vycházel z premisy ochránit především přežití a budoucnost vlastní společnosti jako celku.

Čím bohatší a vyspělejší země, tím důkladnější tato opatření byla, a tím větší bylo šíření nového koronaviru a jeho obětí.

U nemoci Covid-19 se mělo už před rokem za prokázané, že její epidemie ve větší míře neohrožuje děti ani mladé a zdravé lidi. Naopak, její rozhodující část probíhá skrytě a bezpříznakově. Fatálně ohrožena je pouze velmi malá část nejstarší populace s mnoha polymorbiditami. Ta je přirozeně ohrožena na životě jakýmkoliv dalšími zdravotními riziky, takže její zvýšené ohrožení novou epidemií nebylo nic výjimečného ani překvapivého. Všechny epidemie se takto chovají, a přestože se lidstvo vždy snažilo své nejstarší a nejslabší chránit a léčit, byli obvykle nejčastějšími oběťmi. Vždy však bylo jasnou prioritou udržení a zajiště-

ní normálního fungování společnosti. Dnes nikoliv.

Na nově postulované premise morální povinnosti státu ochránit za cenu jakýchkoliv obětí a společenských nákladů každý lidský život – zřejmě inspirovan WHO či OSN – vznikl mezinárodní názorový mainstream, který na rozdíl od minulosti od prvopočátku prosadil zcela nečekaný a netradiční přístup k epidemii – totální paralyzu společenského i ekonomického života s údajným cílem šíření viru jakoby vymýtit, a to právě pod záminkou ochrany nejstarších a vážně nemocných.

Vždy bylo jasnou prioritou udržení a zajištění normálního fungování společnosti. Dnes nikoliv.

Namísto toho, aby vládám bylo doporučeno posilovat své zdravotnické systémy, urychleně doplnit a vyškolit zdravotnický personál, pořídit potřebnou techniku a léky a chránit rizikové skupiny, zavřely v březnu 2020 vlády napříč kontinenty jako přes kopírák školy, obchody, hranice a firmy, uzemnily letadla, umlčely kulturu a všem lidským obyvatelům naší planety nasadily na obličej roušky a respirátory. Čím bohatší a vyspělejší země, tím důkladnější tato opatření byla, a tím větší bylo šíření nového koronaviru a jeho obětí. Odpovídal tomu poté i drastický hospodářský pokles v následujícím roce, který ona země následně zažila.

Pod vlajkou boje s pandemií se zavádí nový model společnosti, v němž je každý občan pouhým závislým klientem všemocného státu.

Dnes vidíme, že Covid-19 a nový koronavirus evidentně nezmysly, ale mutují a šíří se nahodile a podle nejasné logiky. Co však přetrvává, to je podivný přístup mainstreamových státních a veřejných autorit jak k pandemii, tak s odkazem na ni, ke společnosti. Opatření se stále tváří, jako by jejich cílem bylo virus vymýtit, i když už je dávno jasné, že to není možné. Logické by tedy bylo napříč hlavní úsilí na léčbu nemoci Covid-19 a na rozšíření kapacit zdravotnického systému tak, aby byl schopen zvládat léčení ohrožených skupin obyvatelstva. To se však neděje. Stovky miliard dolarů se vynakládají na program vakcinace globální populace neodzkoušenými vakcínami, zatímco léčba samotná a vývoj nových léků evidentně takovou globální prioritou nejsou. Přitom není vůbec jasné, jakou imunitu v těle očkování vakcinace opravdu zanechává, jak dlouho bude trvat a jak bude působit na různé mutace viru SARS-CoV-2.

Tento veskrze podivný a málo uspokojivý vývoj má po roce zkušeností s pandemií na atmosféru ve společnosti a na očekávání veřejnosti velmi negativní vliv. Stát s odkazem na pandemii fakticky zruinoval podnikatelský sektor, některé jeho části jako turismus, leteckou dopravu, pohostinství aj. fakticky svévolně zlikvidoval. Celou ekonomiku učinil prakticky závislou na státních dotačních programech a diskrétních rozhodnutích vlády.

Opatření se stále tváří, jako by jejich cílem bylo virus vymýtit, i když už je dávno jasné, že to není možné.

Stát se chová jako za války a roztáčí obří dluhové financování svých explodujících výdajů bez ohledu na jejich udržitelnost a dlouhodobé důsledky. Devastací podnikatelského sektoru a suspendováním občanských svobod pod záminkou ochrany společnosti proti pandemii na sebe stát strhl veškerou moc a podřídil jí na zjevně neomezenou dobu své občany. V zájmu údajné záchrany nejstarší generace a vážně nemocných, která se stejně nezdařila, nemilosrdně zničil existenci statisíců a miliónů ostatních, kteří novým koronavirem vážně ohrožení nebyli. Zcela vědomě a bez zaváhání vlády prakticky všech zemí rozvrátily své veřejné finance a bez ohledu na dosavadní stav svého zadlužení ho dále giganticky zvyšují. Lze bez přehánění říci, že veřejné finance byly vládnoucími elitami zcela plánovitě obětovány s evidentním cílem zakrýt míru devastace, kterou vládami uvalené lockdowny ekonomice a společnosti působí.

Roční trvání koronavirové krize už je docela dlouhá doba na to, aby se ve společnosti začaly vytvářet určité stereotypy chování a začaly formovat zájmy a očekávání, které odpovídají změně poměrů a znamenají faktické opuštění zásad svobodně tržní ekonomiky a politické demokracie.

Stát se chová jako za války a roztáčí obří dluhové financování svých explodujících výdajů bez ohledu na jejich udržitelnost a dlouhodobé důsledky.

Společnosti byla vnucena představa, že stát odpovídá za podmínky existence každého člověka, a proto mu musí také náležet odpovídající moc nad jednotlivci. Svoboda občana a jeho primární odpovědnost za svůj život a své štěstí byly s přispěním horlivě šířené koronavirové paniky odstraněny z piedestalu základních společenských hodnot. Pod vlajkou boje s pandemií se zavádí nový model společnosti, v němž je každý občan pouhým závislým klien-

tem všemocného státu, na jehož dotacích existenčně závisí bez ohledu na to, zda je zaměstnancem či podnikatelem, který je zbaven svobody pohybu, který je možný pouze se státním souhlasem a jehož podřízení nové totalitě je viditelně demonstrováno veřejným zakrýváním obličeje a neustálým testováním.

Pojem podnikatelské riziko zmizel ze světa, bankrot není přirozenou součástí hospodářského života, ale nepřijatelnou anomálií, která musí být sanována a kompenzována státem z veřejných prostředků.

Zavedení tohoto „nového nevolnictví“ je prováděno postupně, aby nebudilo masový odpor. Média ve společnosti šíří pocit, že stejně jako nemoc nesmí vést ke smrti, tak i podnikání nesmí vést ke krachu. Pod jejich vlivem lidé přestávají chápat, že existenční a podnikatelské riziko jsou přirozenou součástí svobodného života a že je odpovědností každého s nimi počítat a předcházet jim. Šíří se víra, že to má být stát, který musí jednoho každého chránit, sanovat, dotovat a všechny možné škody mu kompenzovat. Pojem podnikatelské riziko zmizel ze světa, bankrot není přirozenou součástí hospodářského života, ale nepřijatelnou anomálií, která – pokud nemá být řešena nástroji trestního práva – musí být sanována a kompenzována státem z veřejných prostředků. Pro parciální zájmy různých vlivných podnikatelských skupin může být tento vývoj příznivý, a proto proti etatizaci ekonomiky a jejímu postátňování nikdo neprotestuje.

Pomocí státních „protikovidových“ dotačních programů je vytvářena Potěmkinova vesnice zakrývající před veřejností šíří hospodářského rozvratu.

Pomocí státních „protikovidových“ dotačních programů je vytvářena Potěmkinova vesnice zakrývající před veřejností šíří hospodářského rozvratu. Všechny „kurzarbeity“ a další dotační schémata uměle udržují zaměstnanost na pracovních místech, která již fakticky neexistují, a tak i v největší hospodářské krizi od války trvá nedostatek pracovních sil. Zombie firmy dál vegetují a sají veřejné prostředky. Celkový dopad tohoto vývoje na devastaci podnikatelského prostředí a svobodný trh je fatální. Veřejnost při tom nabyla přesvědčení, že každý podnikatelský neúspěch musí být z veřejných zdrojů pokryt a sanován a že je to tak správně. Opozice se s vládou předhání v požadavcích na ještě štedřejší subvence a kompenzace všeho všem.

Předání veškeré moci ve společnosti do rukou státu a jeho byrokracie neprobíhá na rozdíl od komunistické minulosti cestou revoluční, ale evoluční. Už se nehovoří o revoluci ale o „reset“ západní společnosti. Avantgardou nové společnosti už není dělnická třída, ale samozvané elity zaštitěné největším nadnárodním byznysem. Dnes jsou to ti nejbohatší, kteří volají po omezení soukromého vlastnictví a financují protikapitalistická hnutí.

Katalyzátorem zásadní společenské přeměny není rozvrat způsobený světovou válkou jako v minulosti. Její úlohu převzala globální pandemie a umělý společenský a hospodářský rozvrat, který byl kolem ní uměle vyvolán. Jeho specifickou vlastností je, že je vytvářen a udržován na dluh za veřejné peníze. Vlády eskalují své deficity nad rámec představitelného a centrální banky v rozporu se všemi dřívějšími pravidly tento dluh profinancovávají.

Avantgardou nové společnosti už není dělnická třída, ale samozvané elity zaštitěné největším nadnárodním byznysem.

Měnová zásoba bobtná, ale inflace se nikdo nebojí. Má se za to, že to je hrozba minulých generací. Kvantitativní uvolňování, kursové závazky, odkup dluhopisů centrálními bankami, záporné úrokové sazby, to vše patří do arsenálu postupného zničení ekonomické základny starého řádu. Západní vyspělé ekonomiky v jejich důsledku dávno ztratily dynamiku, nejsou schopny restrukturalizace a ztrácejí konkurenceschopnost. Všudypřítomné jsou rostoucí cenové bubliny na trzích aktiv, především nemovitostí a akcií. Zrychlující se tisknutí extrémně laciných peněz udržuje toto letadlo při životě.

Úrokové sazby ztratily jakýkoliv význam regulačního nástroje hospodářské politiky.

Náraz koronavirové recese tyto problémy dále zesiluje. Nejenom proto, že ti zadlužení se stávají ještě zadluženějšími. Úrokové sazby v této situaci ztratily jakýkoliv význam regulačního nástroje hospodářské politiky. Jejich zvýšení by znamenalo devastující pohromu pro veřejné rozpočty i firemní finance. Kdysi vzývaná nezávislost centrálních bank se dnes stala fikcí. Byly podřízeny progresivistické politice, rezignovaly na snahu o vytváření a udržování zdravého finančního prostředí a plně se podílejí na progresivistickém ekonomickém aktivismu. Příkladem budiž aplikace zelené ideologie na regulaci fungování komerčních bank.

Extrémní měnová i fiskální expanze umožňují maskovat a zakrývat rozměr hospodářské katastrofy, kterou umělé globální zastavení ekonomiky přineslo a přinese. Obnovení rovnováhy a růstu dosavadními nástroji bude nesmírně obtížné, ne-li nemožné. Vše směřuje k nové, trvalé dominantní roli státu v ekonomice – státu, který na sebe vědomě bere úkol „resetovat“ hospodářství a prosadit změny dosavadních principů, na nichž stálo.

Inflace je v této situaci nevyhnutelnou budoucností, která jediná může redukovat zadlužení a obnovit rovnováhu na úkor úspor obyvatelstva.

Inflace je v této situaci nevyhnutelnou budoucností, která jediná může redukovat zadlužení a obnovit rovnováhu na úkor úspor obyvatelstva. Bylo tomu tak vždy v přelomových dobách a dobře víme z historie, že žádný nadměrný válečný vládní dluh nebyl nikdy neinflačně splacen. Zadlužené jsou všechny hlavní západní velmoci, věřitelem je naopak nový globální rival Čína. Doba pro roztočení inflační spirály je tedy příznivá.

Dnes jsou to ti nejbohatší, kteří volají po omezení soukromého vlastnictví a financují protikapitalistická hnutí.

Inflace není jediným nástrojem, který silám usilujícím o globální reset hraje do karet. Pády firem, bankroty a krachy, které nastanou či budou hrozit po zastavení či omezení vládních dotačních penězovodů vyvolají potřebu přímého vstupu státu do ekonomiky. Znárodnění či jiné formy vstupu státu do konkrétních firem už však nebudou považovány za akt revolučního násilí, ale za odpovědný a široce schvalovaný krok, který umožní nastolit společenskou zodpovědnost, nediskriminaci a rovnost, stejně tak jako ekologické standardy. Kapitalistickému sobectví bude za potlesku všech učiněna přítrž.

Vše směřuje do poměrů, z nichž jsme před více než třiceti lety s námahou vybědli. S novými hesly, novým nátěrem, ale stejnou podstatou. Bumážky, pasy, doložky a nejrůznější povolení a doklady – jak rychle už kolem nás znovu bují. Cenzura, udavačství, trasování, testování, hlášení, perlustrování – my starší si to stále ještě dobře pamatujeme. Je to vše kolem nás znovu a vše směřuje k tomu, že to s námi znovu užstane. A je to při tom tak jednoduché, stačí pouze strašit dočasným zvýšením úmrtnosti nejstarších a nemocných občanů. Na cestu do nového otroctví se už vydáme sami.

23. března 2021

OTÁZKA IVK

Jak vidíte budoucnost českého školství po skončení lockdownů?

Máme za sebou více než rok karanténních opatření. Skupinou, která si s sebou ponese různé negativní následky daleko do budoucnosti, jsou české děti, mládež a studenti. Těm ze dne na den zmizelo nejen školství (redukováné na „distanční výuku“), ale prakticky celý běžný sociální život, který je právě se školou a aktivitami kolem ní spojen.

Jak to české děti a mládež ovlivní do budoucnosti? Jaké budou ekonomické i jiné dopady pro ně a pro celou společnost? Co už v českém školství zůstane i po skončení pandemie napořád? A proč mají maturity význam?

* * *

Ivo Strejček
člen správní rady IVK

Nemohu přijmout pouze otázku, co bude s českým školstvím po skončení lockdownu především proto, že už úroveň českého vzdělávacího systému „před koronou“ považují za mimořádně špatnou. Naše školství v posledních desetiletích (rozhodně nejspíše od tragického ministrování Petry Buzkové) slepě a zcela nekriticky přejalo západní progresivistické vzory, opustilo promyšlenou a léty ověřenou didaktiku a metodiku vycházející z národní vzdělávací, kulturní a historické tradice, rezignovalo na (pro vzdělávání tolik nutný) řád, utřídnost a strukturu.

Školní vyučovací hodiny se postupně mění na diskusní kroužky, ve kterých nemá být smyslem se něco naučit, ale „diskutovat“. Učení se je dnes nazýváno biflováním, vyžadování ve vzdělávání tolik nutné disciplíny, důraz na plnění zadání a úkolů jsou považovány za stresování dětí. Neustále se prosazuje „modernizace“ vzdělání, což pravidelně vyústí v další snížení jeho kvality. Už přece dávno před lockdownovou izolací žáků a studentů před obrazovkou domácího počítače byl počítač adorován, na úkor znalostí byl upřednostňován „sběr informací“, „google generace“ tu roste už po celá léta. Na tom Plagovy málem verneovské dva roky prázdnin moc měnit nemusely. Ono „potvrzení“, že vyučovat na dálku se vlastně osvědčilo, tedy to, co zjevně v českém vzdělávacím systému po koronahysterii v nějaké podobě zůstane, to tu dlouho kvasilo již před všemi lockdowny. Ty „pouze“ celý vývoj urychlily.

Tedy ne pouze školství po lockdownu, mluvme především o školství před lockdownem. To, oč by tu mělo běžet, je zásadní (ale promyšlená a vydiskutovaná) reforma celého vzdělávacího systému v Čechách, ne post-lockdownové „opravy“.

Ondřej Andrys
náměstek ústředního školního inspektora ČR

Pandemie covid-19 samozřejmě zasáhla české školství bezprecedentním způsobem, nicméně krize, o které se hovoří, není krizí vzdělávání, ale krizí zdravotní, společenskou a ekonomickou. V případě vzdělávání jde o určité vykojení, na které nikdo nebyl systematicky připravován a které čím je delší, tím je rizikovější a tím složitější může mít konsekvence pro všechny aktéry i společnost jako celek. Tato mimořádná situace samozřejmě dopady mít bude, o jejich charakteru, rozsahu a závažnosti lze však nyní spíše spekulovat.

Černé scénáře ve smyslu „ztracené generace“ ale podle mě nejsou na místě. Bude potřeba se zaměřit na zmapování pokroku u jednotlivých dětí, žáků a studentů, a na to pak reagovat cílenými vyrovnávacími postupy. Bude vhodné důsledně uvážit, zda všechno to, co je ve školách standardně učíme, je skutečně stále aktuální, užitečné a potřebné a ve vhodných případech bude teď více než kdy jindy třeba přistoupit k obsahovým úpravám. Důsledně bude třeba rozvíjet také jejich sociální dovednosti a kontakty a také je po měsících strávených na židli a před počítačem co nejvíce vést k pohybovým aktivitám. Bude to náročné pro všechny, ale půjde to.

Jitka Chalánková
senátorka

Troufám si tvrdit, že pandemie onemocnění zvaného COVID dopadla nejbrutálněji právě a především na děti a školní mládež. Nikoliv vlastní nemoc, ale především již přes rok trvající opatření vlády. Vzhledem k tomu, že téměř nikde na světě nebyla školní docházka zredukována tak jako v České republice. Současně jsme nehorší

v počtech nemocných a bohužel i mrtvých. Z toho logicky vyplývá, že uzavření škol ničemu nepomohlo.

Distanční výuka je z mnoha i odborných pedagogických náhledů nedostačující. Zákaz školní docházky zejména na prvním stupni škol je trestuhodný, s obrovským a dnes ještě nedohlédnutelným dopadem do budoucnosti nejen těchto dětí. Navíc se ukazuje, že nejméně 10 000 těchto dětí se do výuky nezapojilo vůbec a stát o nich nic neví.

Dalším problémem je skutečnost, že došlo k tolik módnímu ničení systémů, které v naší zemi mají tradici až 100 let a byly pýchou v mezinárodním srovnání. Kovidová krize jen ukázala v plné nahotě, jak špatné je ničení systémů, které fungovaly ku prospěchu každému jednotlivému dítěti.

Objevují se informace o dopadech uzavření škol na psychiku dětí – nárůst stresu, deprivace, ztráta režimu, ztráta schopností získávaných při výuce před tabulí a před spolužáky, ztráta sociálních vazeb, život ve virtuálním počítačovém světě se všemi negativními dopady.

Pokud jde o degradaci výuky a úroveň vzdělanosti, můžeme v přímém přenosu sledovat neustálé zhoršování stavu. Je dobré se zajímat o tzv. Rámcové vzdělávací programy. Považuji za nezbytně nutné vyžadovat a podporovat výuku matematiky včetně povinné maturity, výuku fyziky, přírodních věd, neideologického dějepisu. To vše vede k rozvoji logiky. Co je myšleno tzv. kritickým myšlením, není zcela jasné. Pravda buď je, anebo není. Není nic mezi tím. $2+2=4$, jakýkoliv jiný výsledek není věcí názoru. Není možné z obav před frustrací žáka neopravit chybný výsledek s jasným upozorněním! Jen tak vyroste v člověka, který jen tak snadno nepodlehne manipulacím.

Výuka jazyků určitě ano (latina z těch klasických velmi chybí!), ale kultivace vyjadřování se mateřským jazykem je na prvním místě! V protikladu s výše uvedeným můžeme sledovat doslova násilné prosazování tzv. genderové ideologie napříč všemi oblastmi, zejména ve školství. Jde za tím kromě matení lidí i spousta peněz pro existence jinde potřebné. ▶

A řešení? Okamžité a bezpodmínečné otevření škol. Zvážit opakování celého ztraceného školního roku. Je třeba se ptát vlády, jaký má plán. Pokud nehodlá zabránit skutečné destrukci naší společnosti, která se může stát již nevratnou, tak taková vláda ztratila demokratickou legitimitu.

Daniela Kovářová
prezidentka Unie
rodinných advokátů

Děti jsou opomíjenou skupinou, která je pandemií zasažena zásadně, definitivně a nevratně. Již nyní evidujeme masivní nárůst dopadů pandemie, mezi něž patří dobrovolné odchody ze života, nezvladatelná agrese, deprese a úzkosti řešené předepisováním antidepresiv, změny nálad a sociální deprivace způsobené omezením či vyloučením sociálních kontaktů.

Z vývojové psychologie dítěte víme, že děti velmi vnímavě reagují na atmosféru v rodině, proto na ně strach rodičů doprovázený společenským klimatem jednoznačně doléhá. Již nyní je připraven rok života a o nácvik sociálních dovedností, což ovlivní, resp. již ovlivnilo jejich další zdravý vývoj. Jen v některých rodinách jsou dospělí členové schopni tento výpadek korigovat, povětšinou však mají rodiče starosti sami se sebou a chybí jim odborné dovednosti k nápravě. Podobně jako mezi dospělými, i v duších dětí roste napětí a zlost, která se dříve či později projeví – někde chováním (například i kriminálním), jinde nemocí nebo trvalými změ-

namí v psychice a narušením komunikace s vrstevníky.

Děti by se urychleně měly vrátit do škol. Znalosti, jichž se jim ve škole dostává a z nichž se maturuje, nejsou tak podstatné pro jejich další život a celou společnost jako chybějící sociální kontakty.

Jeroným Klimeš
psycholog

Děti můžeme rozdělit přibližně na třetiny. Jedna zvládá normální i distanční výuku. Druhá funguje při prezenční výuce, ale už nefunguje při distanční. Poslední třetina nefunguje ani při standartní výuce. To v praxi znamená, že jakoby do školy dnes chodila jen třetina dětí a ty zbylé dvě třetiny mají „dva roky“ hodně nudných prázdnin. Po návratu do lavic to bude pro učitele znamenat, že rozdíly v úrovni dětí se ještě prohloubí. Je to, jako bychom do jedné třídy sesypali děti ze dvou až čtyřech ročníků.

Osobně nejsem zastáncem ideálů integrace, ale vzdělávání. Pokud máme v jedné třídě třicet dětí, které jsou si mentálně a vzdělanostně vzdálené o několik ročníků, je to pro učitele tragédie. Chytré děti tam hníjí nudou, hloupé se tam nudí, protože tomu stejně nerozumí. Ti pomatení snílci, co vymysleli integraci, měli napřed vymyslet zmenšení velikosti tříd na maximálně deset dětí stejné úrovně. Ale ani tak ideály integrace nechápu. Jakou přidanou hodnotu má, když děti na úrovni Otíka z Vesničky mé střediskové musejí roky poslouchat

o násobení mnohočlenu mnohočlenem, když neumí ani procenta, ani převody jednotek, ba často ani násobení a dělení? Jakou přidanou hodnotu má pro rumunskou holku sedět ve škole, když ještě po 3 letech ve škole neví, co znamená české slovo „žnatý“? Integrace její zanedbanost ještě prohloubila a distanční výuka dorazila.

Zdeněk Lanz
pedagog

I když to nikdo z politiků veřejně nepřizná, zdá se, jako by některým přišla současná krize vhod. Skryla totiž jejich chyby a přehmaty. Čítankovým příkladem je naše rozvrácené střední školství, které se točí v jakémsi začarovaném kruhu. Společenská objednávka po maturitě již dávno přesáhla únosnou mez. Přebujelé školy v pudu sebezáchovy přijímají prakticky každého, kdo se přihlásí. Zákonitě pak klesá jejich úroveň.

Ale i vysoké školství se potýká s problémy. Nezřízený polistopadový rozmach společensko-vědních oborů „vyrábí“ kvanta vzdělaných mladých lidí ovlivněných zpoza oceánu se šířícími pavědami, což jim otvírá cestu do politických neziskovek i byrokratických bruselských struktur.

Děti školou povinné asi nejvíce trpí náchylností ke „znásilňování“ právě těmito neziskovkami a také nezodpovědným experimentem, nazývaným Rámcové vzdělávací programy, kterým se sociálně-školští inženýři snaží vytlačit staré dobré a osvědčené osnovy. ▶

NOVINKA

Rozum proti kovidové panice, Institut Václava Klause 2021.

Institut Václava Klause se centrálním tématem naší doby – tématem Covidu a jím vyvolanými plošnými restriktivními, karanténními opatřeními – zabývá nepřetržitě od okamžiku příchodu epidemie do naší země, tedy od počátku roku 2020. Již v dubnu 2020 IVK vydal knihu *Karanténa*, v srpnu následoval sborník ekonomických textů *Ekonomické aspekty koronakrizy* a v závěru roku publikoval Václav Klaus knihu *Karanténa 2.0*.

Nová kniha **Rozum proti kovidové panice** je sborníkem textů předních osobností české medicíny ale i společenskovedního světa. Skupinu autorů spojuje klidný, racionální a paniku nešířící přístup k tématu; nepřítomnost ambic zneužít tohoto tématu k jakýmkoli svým vlastním politickým, akademickým či byznysovým výnosům a efektům; hledání rozumného přístupu politiky a zdravotnictví nejen k nemoci jako takové, ale i k odvrácené straně rozsáhlých plošných restrikcí a odmítání spikleneckých a konspiračních teorií vzniku epidemie.

Do knihy svými texty přispěli Václav Klaus, Jiří Beran, Jan Pirk, Pavel Kolář, Cyril Höschl, Roman Šmucler, Jan Žaloudík, Pavel Bém, Vladimír Čížek, Aleš Franc, Miroslav Macek, Vít Mareček, Vladimír Pikora, Lukáš Pollert, Michal Semín, Jan Skopeček, Jaroslav Svoboda, Aleš Valenta, Jiří Weigl a Petr Winkler.

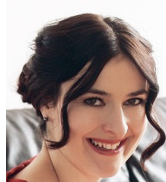
208 stran, 290 Kč

objednávky na: www.institutvk.cz

A do toho všeho propukne epidemie s dočasnou distanční výukou s vážnými zejména psychických důsledky. Asi i proto si ministerstvo školství „pospíšilo“ a 17. 3. 2021 vydalo „Doporučení k distanční výuce a duševnímu zdraví“.

Je příznačné, že se do „nápravy“ pustil sám předseda vlády. Návrhy na zavedení úřední maturity nebo její zrušení jdou s duchem doby boření praxí ověřených postupů a tradic.

Epidemie palčivé problémy školství dočasně upozadila. O to tvrdší bude jeho postkoronavirové procitnutí.

Markéta Šichtařová
ekonomka Next Finance

Jedna otázka je, proč jsou školy zavřené, když to zcela zjevně nemá na epidemii vliv: nedosahujeme lepších epidemiologických výsledků než jiné země s otevřenými školami? Moje odpověď: zavření škol nelze ospravedlnit domnělým pozitivním vlivem na epidemii.

Druhá otázka je, zda by bylo etické školy zavřít, i kdyby pozitivní efekty na šíření pandemie byly měřitelné. Moje odpověď zní: Nebylo. Důvodem je, že zavření škol vychází z mylné představy, že tím vytvoříme ochranný štít pro rizikové skupiny. Takové uvažování je možné u vymýtitelných nemocí typu pravé neštovice aj. – není ale logicky správné u neeradikovatelných nemocí typu chřipka či covid. U nich nelze ochranný štít vytvořit ani izolaci zdravých, ani proočkováním. U těchto nemocí je jediným funkčním postupem nikoliv izolace zdravých, ale ochrana rizikových.

Třetí otázkou je vliv na mladou generaci, která byla zbytečně obětována na nefunkční ochranu rizikových. Krom toho, že tím mladé lidi učíme kolektivistickému myšlení, tím také ničíme rozvoj jejich logického a kritického myšlení. Omezování maturit tento jev ještě zvyrazňuje. Vytváříme generaci, která bude snadno ovladatelná a manipulovatelná krajními ideologiemi, v nichž tito lidé nebudou umět najít logickou chybu. A to je pro demokracii největší nebezpečí.

Eva Hrindová
iniciativa Naštvané matky

České školství bylo v nedobré kondici už před lockdowny. Inkluze, zbytečné utrácení peněz na různé propagandistické aktivity, rostoucí byrokracie a oslabování pravomocí ředitelů škol měly na systém

vzdělávání dlouhodobý negativní vliv. Lockdown jen jako katalyzátor urychlil kolaps. Dobří učitelé začínají být vyčerpaní z nesmyslné online výuky, špatní učitelé se ještě zhorší. A děti? Ztratily své sociální návyky a budou je jen těžko hledat. Nejde jen o prakticky zničené vzdělávání jako takové, jde i o narušený fyzický a psychický vývoj dětí. Škody jsou nevyčísitelné, i když na první pohled nejsou tak patrné.

Devalvace vzdělávání tedy bude pokračovat. Dětem nebude chybějící rok nahrazen a jen těžko ho doženou. Snahy o úřední přidělení maturity – jen tak, jako odměnu za „neschopnost“ vlády – zase o něco více utvrdí společnost v jejím bagatelizujícím pohledu na důležitost vzdělávání. Vláda školství odepsala na dlouhé roky. Odsunula zájmy dětí na vedlejší kolej a šibuje s nimi jako s figurkami na šachovnici. Ostatně sama rezignovala na vědu a racionalitu a tím vlastně jen potvrdila svou pozici zabijáka vzdělání. Nelze tedy od ní čekat žádnou aktivitu, která by škody na našich dětech mírnila. O eliminaci škod se budou muset přičinit sami rodiče, kterým na vzdělání svých dětí opravdu záleží.

Walter Bartoš
místostarosta města
Strážnice, bývalý stínový
ministr školství ODS

Český vzdělávací systém se již dlouhou řadu let potýká s vážnými problémy a karanténní opatření je jenom více obnažilo a zesílilo. Nároky na žáky a studenty se evidentně snižují. Jako konkrétní příklad lze uvést deklarovaný trend současného ministerstva školství, jež je charakterizován heslem „více informatiky, méně fyziky“. Mám na mysli třeba to, že z druhostupňového učiva zmizely Newtonovy zákony, které jsou jedním z hlavních pilířů fyziky. Mementem budiž také nekončící debata o podobě maturit, jež je vedena za účelem, aby neúspěšných maturantů bylo co nejméně.

To vše je teď umocněno skutečností, že naše školy jsou již zavřené více jak 34 týdnů, což je nejdéle v celé Evropě. V této situaci právě šílený návrh na tzv. úřednickou maturitu ukazuje, kam skutečně směřujeme. Snížení úrovně vzdělání totiž nutně musí vést ke zhrubnutí společnosti a její nekulturnosti. Milton Friedman jednou napsal, že stabilní a demokratická společnost je nemožná bez širokého přijetí nějakého společného souboru hodnot a není možná bez minimálního stupně gramotnosti a znalostí ze strany většiny občanů. K tomu ale vede cesta přes každodenní vzájemné setkávání se face to face. Že by to zvládla výuka on-line, o tom tedy mám velmi vážné pochybnosti.

Jana Jochová
předsedkyně Aliance
pro rodinu

Když děti přestaly loni chodit do školy, z legrace jsem těm našim doma říkala, že zažijí něco jako dva roky prázdnin. Tehdy mě nenapadlo, že to nebude vtip... Průšvih je, že zatímco děti v románu Julesse Verna se během dvou let na pustém ostrově naučily docela zásadnímu umění, jak přežít, tak naše děti se během toho už více než roku nic potřebného nenaučily. Naopak strádají po všech stránkách, a to se zákonitě projevuje.

Jedním, dle mého hloupým, cílem našeho školství bylo smazávat rozdíly mezi dětmi. Tento cíl vzal karanténou za své. Rozdíly mezi dětmi totiž budou obrovské. Ty děti, které mají nějaké dobré rodinné zázemí budou rokem bez školy dotčeny nejméně. Určitě tady ale bude velké množství dětí, u kterých by bylo nejlepší, aby si svůj ročník zopakovaly. Reforma školství, kterou budeme potřebovat, by správně uchoopená, měla vrátit do školství vzdělanost. A to je to, o co máme usilovat. Je skutečně potřeba některé věci ve školství osekát – určitě nepotřebujeme další genderové vzdělávání a preventivní programy neziskovek, které teď učitelům nabízejí i online hodiny, jen aby náhodou nepřišly o svou důležitost. Osekávání fyzikálních zákonů ale určitě není správná cesta, škrty musí přijít jinde.

Matyáš Zrno
šéfredaktor měsíčníku
Psychologie dnes

Náhly přechod na distanční vzdělávání má především jeden zásadní dopad – další rozvíření nůžek ve společnosti. Zodpovědní rodiče to zkrátka nějak (těžko, ale přece) zvládnou. Ti méně zodpovědní výuku víceméně úspěšně odignorovali. Následky budou zřejmé – děti z méně zodpovědných rodin (většinou – ale ne výlučně – sociálně slabých) už tenhle skluz velmi pravděpodobně nedoženou. Vzdělání je přitom jejich jedinou šancí na společenský vzestup.

Je proto nutno udělat vše pro co nejrychlejší otevření škol. Do toho ale také patří co nejmasovější očkování, které mnohé zmatené biomatky budou odmítat z obav z toho, že jejich děti dostanou autismus, popřípadě je Bill Gates očipuje. Nastane klasický střet mezi svobodou jednotlivce a zájmem celku, který bude pro konzervativce poměrně bolestný. Co se týká dětí z méně zodpovědných rodin, osobeň bych

se nebránil (poměrně nekonzervativnímu) zásahu státu ve formě například povinného doučování atd. Ale to je díky schopnostem našeho státu a tedy i našeho školství nápad opravdu jen čistě teoretický.

Jan Gregor
místopředseda Aliance
pro rodinu

Děti školou povinné jsou jedny z obětí covidové pandemie. Školství a vzdělanost je nejlepším žebříkem k lepší budoucnosti, bez ohledu na původ a rodinné zázemí. I proto se v době pandemie obrovským způsobem rozevírají nůžky mezi dětmi, jejichž rodiče považují vzdělání za důležitou hodnotu a mezi dětmi, které jsou ponechány samy sobě. Pandemie prohloubí a urychlí stále silnější trend bujícího rovnostářství, které pomáhá v rovnosti ve výsledcích, nikoliv však k úspěchu a spokojenosti.

V ČR máme spoustu skvělých kantorů, kteří berou svou práci jako poslání. Nechme je dělat to, co milují. Budovat vzdělanost, bez ideologie a politických školení novodobých model. Je třeba začít od začátku. Kde hledat

ministra, který prosadí, aby bylo možné zajistit základní vzdělání v ČR pro každé dítě, ale ne za každou cenu pomocí povinného školního inkluzivního vzdělávání? Co kdybychom mluvili v zákoně o povinném základním vzdělávání dětí, a ne o povinné školní docházce? Pokud rodič nechce spolupracovat se školou, měl by mít možnost vzdělávat dítě po svém a nést za to odpovědnost. Cesta k odpovědnosti pomůže všem.

Miroslav Ševčík
proděkan
Národohospodářské
fakulty VŠE v Praze

Z dlouhodobého hlediska považují dopady následků uzavření ekonomiky z důvodu takzvané „pandemie“ COVID-19, a tím i běžné vzdělávací činnosti, za celospolečensky nejzávažnější. Nejhorší následky budou pro žáky prvních a druhých tříd základních škol, a to i přes to, že část výuky probíhala běžným způsobem. Změny v rytmu a způsobu výuky jsou pro prvňáky a druháky ve srovnání s jinými ročníky školní docházky nejdestruktivnější. U těchto dětí byl bezprecedentně narušen proces budování sociálních kontaktů, utváření návyků, učení

se povinností spojených s výukou, hledání cesty k odpovědnosti za své chování, uvědomění si odměňování za snahu něco se naučit atd. Plošné uzavření škol bylo učivo bez jakéhokoliv datového podkladu o tom, že právě školy jsou zdrojem nákazy COVID-19.

Nebyla použita cílená opatření, která by mohla reagovat obdobně jako při chřipkových epidemiích dočasným uzavřením jednotlivých tříd či stupňů jednotlivých škol v případě vzniku skutečně pandemické situace v jednotlivých školách. Obdobně chybě se postupuje při uzavěře středních škol, kdy již tak snižující se úroveň vzdělanosti středoškolské populace významně ovlivní jejich případné další vzdělávání na vysokých školách. Vrcholem je zcela zcestná představa o realizaci administrativních maturit. Jejich uskutečnění by nepochybně svědčilo o tom, že navrhovatelé nemají vůbec ponětí o úloze vzdělanosti ve společnosti. V oblasti vysokého školství již třetí semestr pokračující online výuku včetně online zkoušení považují za degradaci standardního vysokoškolského vzdělání.

Vedle vysokého počtu mrtvých považují plošné a dlouhotrvající uzavření školských zařízení za největší pochybení vládního establishmentu. ■

Chceme zase normálně žít

Provolání nespokojených občanů České republiky

My, občané České republiky, kteří – jak se stále více přesvědčujeme – nemáme své dostatečné politické zastoupení ve vládě a parlamentu, vyjadřujeme touto formou hlubokou nespokojenost s dnešním stavem a poměry v naší zemi. Ty byly zdevastovány katastrofální politikou vlády, která přinesla závažné ohrožení svobody a demokracie. Současné rozložení politických sil v zemi budí velké obavy i z politického vývoje po volbách na podzim tohoto roku.

Viníme vládu. Již rok žijeme v podmínkách tvrdých omezení, karantén a lockdownů, které nám – se souhlasem parlamentu – způsobily pouze rozvrat, nikoli odstranění epidemie. Přes všechna vládní opatření je Covidem-19 naše republika jednou z nejvíce postižených zemí na světě s relativně nejvyšším počtem obětí. To nebylo nezbytné. Zničené zdraví a životy statisíců lidí, jejich dlouhodobá izolace a frustrace, faktická likvidace některých hospodářských odvětví i velkého počtu podnikatelů a živnostníků, enormní finanční ztráty podnikové sféry, narušené školství a celý vzdělávací systém a zcela rozvrácené veřejné finance jsou důsledkem této vládou vyvolané katastrofy. Naše základní občanská práva a svobody byly dlouhodobě – a bojíme se, že trvale a nevratně – osekány a omezeny.

Odmítáme pokračování dosavadní ničivé vládní politiky a požadujeme návrat k občanské a ekonomické svobodě, která je předpokladem normálního života v zemi a jedinou zárukou její prosperity.

V dnešní situaci však na politické scéně – s výjimkou Trikolóry, SPD a několika jednotlivců – nevidíme síly, které by se programově snažily prosazovat návrat k normálním poměrům, zdravému životu společnosti a svobodnému podnikání.

Odmítáme pokračování dosavadní ničivé vládní politiky a požadujeme návrat k občanské a ekonomické svobodě, která je předpokladem normálního života v zemi a jedinou zárukou její prosperity.

S velkým znepokojením sledujeme na Západě probíhající nástup extrémní nové levice a její nepřátelství vůči svobodě a kapitalismu. Poslední průzkumy ukazují, že podobné radikální síly (v naší verzi zejména ve formě pirátů) mohou po volbách uchopit moc i u nás. Znepokojuje nás, že i většina

našich současných parlamentních opozičních stran toto nebezpečí nevnímá, je připravena jim pomáhat, a dokonce eventuálně se s nimi spojit.

Zbývá pouze málo času tomu zabránit. Vyzýváme všechny, kteří sdílejí náš pohled a kterým není lhostejný osud naší země, aby se pokusili domluvit a táhnout za jeden provaz. Aby představitelé nejrozličnějších politických i občanských seskupení v nadcházejících volbách nedopustili propadnutí hlasů svých stoupenců. Komu jde o dobrou věc, nemůže trvat na vlastní cestě a vlastní kandidátce. Volič má jen jeden hlas, zvažte proto, jak a s kým se spojit.

Podporujeme ty, kteří svým programem a svými postoji již prokázali, že s radikální novou levicí nebudou kolaborovat a že jsou odhodláni nekompromisně prosazovat návrat k normalitě a bránit svobodné poměry.

Václav Klaus, v Praze dne 20. 3. 2021

RECENZE: PAUL SCHREYER – KRONIKA OHLÁŠENÉ KRIZE

Václav Klaus

Německý publicista Paul Schreyer na podzim roku 2020 vydal knihu, kterou otituloval parafrází názvu slavné knihy Gabriely Garcíi Márqueze „Kronika ohlášené smrti“. Ukazuje se, že původní název, pozměněný na „Kronika ohlášené krize“, až tak daleko od dnešní současnosti není.

Kniha se zabývá covidovou epidemií a její název, že jde o krizi „ohlášenou“, jasně naznačuje autorův pohled. Je to kniha klidná, věcná, pro mne sice nescientistní, ale nikoli lacině dryáčnická. Není to hledání kauzalit, ani potvrzování testovatelných hypotéz, je to hledání „volných spojení“, volných asociací. Neříká se v ní, že se stalo to či ono pro to či pro ono, ale naznačují se „asociace“ událostí. Autor si je toho vědom (str. 29), ale odmítá, že by to bylo hledání zavádějící (wahnhaft), hloupé, nemocné (krank). I já jsem se z této knihy leccos inspirativního dozvěděl.

Je třeba říci, že je to „jarní“ kniha. Její psaní bylo ukončeno v červenci a já mám v ruce její už čtvrté vydání. Data druhé poloviny roku v úvahu nebere, ale to nevadí. I já si myslím, že naše kniha Karanténa (IVK, duben, 2020) ani s odstupem deseti měsíců nemusí být v ničem přepisována.

Kniha má obecnější, spíše filosofickou či ideologickou úvodní část, pak následuje popis oněch „asociačních“ (nebo asociujících) jevů, který se soustřeďuje na nejrůznější „cvičení“ (Übungen), jež jako přípravu na budoucnost organizovali v minulých dvou desetiletích vysocí představitelé americké administrativy a byznysu spolu s „davoskými“ lidmi (já už před patnácti lety poznal, že existuje specifický homo davosensis) a třetí část popisuje realitu prvních měsíců epidemie.

Paul Schreyer si všímá, že „mizí nejen svoboda, ale i rozum“ (str. 13). Zlobí ho Bill

Gates (musím se přiznat, že mne neméně) a všímá si toho, že v interview pro německé ARD v loňském dubnu řekl: „My musíme dát vakcínu sedmi miliardám lidí“ (str. 14). Autora knihy trápí ono „my“. Ptá se, kdo je to my? Gatese přece „nikdo nevolil“, a on přesto vystupuje „jako mluvčí nikým nevolené světové vlády“. To je postřeh naprosto přesný a přesvědčivý.

Autora trápí, že je v koronavirové éře svět interpretován černobíle, dobro proti zlu. „Kdo tento nový souzvuk narušuje, je považován za nebezpečného“ (str. 18), což označuje za nový fundamentalismus. „Tím se radikalizují názory, zužuje se pohled na svět, lidé jsou snadněji ovladatelní.“ Férová debata není možná. Není to přesně to, co vidíme dnes a denně kolem sebe?

Stejně jako mnozí z nás autor zdůrazňuje, že koronavirová krize umožnila „radikální urychlení řadu let trvajícího vývoje“, že směřujeme „k perfektnímu, centrálně řízenému světu“.

Schreyer dává slovo „Wissenschaft“ (věda) do uvozovek. Ví, že existují nesporné vědecké pravdy, ale ví i to, že je často údajná „shoda vědců jenom fasádou, za kterou se skrývají různé zájmové skupiny, které se tváří jako authority“ (str. 19). Stejně jako mnozí z nás zdůrazňuje, že koronavirová krize umožnila „radikální urychlení řadu let trvajícího vývoje“ (str. 21) a že směřujeme „k perfektnímu, centrálně řízenému světu, v němž bude individuální svoboda zcela výjimečným luxusem“ (tamtéž). Připomíná Aldouse Huxleyho a jeho Brave New World a ve shodě s Nikolajem Berďajevem se obává se, že „utopie jsou realizovatelné“. V únoru 2021 si to už kolem nás říká kde kdo.

Jak jsem poznamenal na počátku, apriorně neodmítá různé tzv. spiklenecké teorie. Je si však vědom toho, že teorie tohoto typu mají slabé místo v tom, že nehledají kauzalitu, že jim stačí, že se „věci propojují“. Jádrem jeho

pohledu je názor, že je záměrně a plánovaně prováděna „politika strachu“ (str. 34). Nahrává tomu koncept tzv. „biosecurity“, což považuje za spojení válečné a zdravotní politiky. Tato „biobezpečnost“ má být „obranou jak před pandemií, tak před útoky biologických zbraní“ (str. 35). Je to však nejen obrana před těmito zbraněmi, ale i vývoj těchto zbraní. Slovo biosecurity považuje autor za „propagandistický pojem“, který spojuje s tím, že se hlavní hrozbou – když zmizel ze světa Sovětský svaz – stal terorismus (str. 43), což umožňuje vést boj proti „neviditelnému nepříteli“.

Vznikla určitá výzkumná centra (často ve spojení s dnes tak známou Johns Hopkins University), která – zejména v USA – od druhé poloviny devadesátých let organizují cvičení nouzových stavů, vakcinace, izolování lidí, aktivit WHO (Světové zdravotnické organizace) atd. Tato cvičení jsou brána vážně a účastní se jich různí političtí prominenti. Např. v roce 2005 při tomto „cvičení“ (str. 73) hrála roli amerického prezidenta Madeleine Albrightová a šéfkou WHO Norka Brundtlandová (která jistou dobu dokonce šéfkou WHO byla) – s oběma dámami jsem se opakovaně velmi ostře střetával, proto mne jejich účast v těchto „hrách“ až tak nepřekvapuje.

Detaily nemá smysl popisovat, jsou to desítky stránek pro mne nepochopitelného čtení. Všechno je to spojováno vyvoláváním strachu. Abych citoval dalšího tam zmiňovaného svého neoblíbence, je to Jacques Attali (bývalý poradce Mitteranda a objevitel Macrona), který v roce 2009, když se objevila prasečí chřipka, řekl: „Dějiny nás učí, že se lidstvo významně dále rozvíjí jen tehdy, když má opravdu strach“ (str. 82). Dodával, že řešením našeho světa musí být „vytvoření základů pro skutečnou světovou vládu“ (str. 83).

Koronavirová krize je v jednom z těchto cvičení (v roce 2019) opakovaně označována za „Planspiel“ (plánovací hru), která byla v lednu 2020 „představena v Davosu“, na Světovém ekonomickém fóru, „aniž by byla zmíněna už rozvíjející se koronavirová krize“ (str. 116). Do této chvíle se v těchto podivných cvičeních mluvilo o neštovicích, ale od 21. ledna 2020 o koronaviru. Mimochodem, tato „cvičení“ nás měla připravovat na budoucnost, ale bezhlavé jednání vlád celého světa naznačuje, že se nikdo nic nenaučil.

Zbytek knihy přechází od „cvičení“ k realitě, ale v tom zvláštnost a aktuálnost knihy není. Jedna ze závěrečných vět (str. 156) říká, že „strach rozděljuje zemi“. Rozděljuje ji do dvou skupin, na „očkované“ a „ohrožené“. Přesně v tomto světě žijeme.

Publikováno v deníku Lidové noviny,
9. března 2021

Paul Schreyer, Chronik einer angekündigten Krise, Westend Verlag, Frankfurt/Main, 2020, 126 stran.

Předplatné IVK na rok 2021

institut
VÁCLAVA
KLAUSE

Předplatné IVK zahrnuje pravidelný newsletter, newslettery plus, sborníky a ostatní publikace, pozvánky na semináře.

Základní cena předplatného je 660 Kč.

Studentské předplatné 330 Kč.

predplatne@institutvk.cz